

HỒI THỨ MƯỜI HAI

BÁT TẮC LƯỚI, TỪ MẬU CÔNG LUI TƯỚNG MẠNH
THẤT TRẬN ĐỒ, CỐ SƠN VƯƠNG BẠI MUÔN QUÂN

Thượng Tư Đồ trông thấy binh mã Trình Giảo Kim, bèn thúc mười vạn tướng sĩ của mình kéo đến như nước chảy.

Thượng Tư Đồ được xếp vào anh hùng thứ mười của đời ấy, năm trước đánh Nam Dương ải vô ý để Ngữ Văn Triệu trốn thoát. Trong lòng lúc nào cũng ăn năn lỗi ấy nay không kịp đợi thánh chỉ hay quan trên sai đã hăng hái đem quân đánh Ngõa Cương để lấy công.

Thượng Tư Đồ quả là viên tướng vô cùng lợi hại sức mạnh địch muôn người, lại nhờ mấy thứ bảo bối vô song trong thiên hạ.

Khi ra trận đầu đội mũ quý tên gọi Mã danh khô, trỏ mũ có hạt minh châu, đánh trận trong đêm tối, ánh minh châu chiếu ra ba dặm như đèn đuốc. Mình mặc áo thất lĩnh giáp, đánh toàn bằng vàng ken bảy cái vẩy cá Nam Hải, vốn là Thần ngư của Quan Âm Bồ Tát. Lúc nào có giặc đến đánh úp hay có kẻ thích khách, tự nhiên bảy vẩy cá đó dựng lên báo hiệu. Tay cầm đề la thương trong có lỗ hồng. Đi đánh trận mệt nhọc, trong cây thương tiết ra một thứ nước ngọt thơm như nước cam tuyền, uống vài giọt đã có thể tỉnh ra đánh luôn trăm trận, thức đủ trăm đêm. Lại cỡi con ngựa đuôi sư tử, lông như lông hùm báo, trên cái bướu đỉnh đầu có một chòm lông trắng như cước, hễ thua quân địch thì rút một sợi lông ngựa sẽ găm lên như sấm sét, khói đen phun ra mù mịt khiến ngựa chung quanh co rúm vó ngã lăn ra sùi bọt mép.

Khi đó, Hồn Thế Ma Vương đứng dưới lọng vàng chỉ búa về phía một Thượng Tư Đồ:

– Tướng quân đem binh đến đây để làm gì mà đông thế, chúng ta nào có thù oán gì nhau mà sinh sự cho hao binh tổn tướng, Tướng quân nghĩ lại xem.

Tư Đồ thét:

– Chúng bay, một lũ đạo tặc, đốt phá Sơn Đông lại chiếm ải này để nhòm ngó ải ta, không trừ trước thì là nuôi ong tay áo mà ngủ chắc ?

Giảo Kim cười nhạt:

– Sao lại bảo chúng ta làm phản Sơn Đông. Ngày nay, vua thì vô đạo, đánh thuốc độc cho anh, hiếp chị dâu, lấy mẹ ghẻ, làm lăm điều như nhuốc. Vua không hơn loài chó thì những kẻ hào hiệp ngang tàng

đội trời đạp đất như chúng ta há lại như lũ chúng bay uốn gối thờ loài chó ấy ?

Thượng Tư Đồ bị sỉ mắng, múa đề la thương đánh. Bên này, Thúc Bảo cũng giơ thương đối địch. Từ Mậu Công vẩy lá cờ xanh, tức thì hai mươi tướng xúm vào vây chặt Tư Đồ. Mậu Công sợ Đồ núng thế, giật lông bưởi ngựa, bèn to tiếng nói:

– Chư tướng xuống ngựa mà đánh, lợi hơn.

Các tướng nghe lời giao ngựa cho quân, múa hai mươi thứ binh khí khiến Tư Đồ tả xung hữu đột, đỡ trên đỡ dưới, đánh dọc quay ngang.

Mậu Công thúc ngựa lên nói:

– Các tướng hãy dừng tay cho ta thưa chuyện Thượng lão huynh. Lão huynh có biết rằng tự nhiên cử toàn đại binh đến vây đánh trại Ngõa Cương bé nhỏ này, chưa chắc đã làm được ai mà chính là thất sách vô mưu đó. Không những thế lại tự trói mình vào tội lớn, tôi lấy làm lo ngại cho lão huynh, tai vạ sắp đến mà không tự biết.

Tư Đồ lùi ngựa nărn bước, chống thương xuống đất mà rằng:

– Ta vì triều đình dẹp loạn an dân, sao gọi là thất mưu, phạm tội ?

Đáp rằng:

– Tôi xin hỏi: Lão huynh khó nhọc đến đây do thánh chỉ hay vì lệnh Cô Sơn vương?

Tư Đồ nói:

– Giặc quấy đất hại dân, kẻ làm thống soái như ta đây phải đánh sao phải chờ thánh chỉ hay tướng lệnh ?

Mậu Công ngửa mặt cười:

– Tướng quân quên rồi ư ? Năm xưa vâng tướng lệnh Bình Nam vương Hàn Cẩm Hồ đánh Ngũ Vân Thiệu. Tướng quân giữ mặt tây để Thiệu đi thoát, suýt thì đầu tướng quân rụng. Đó là nhờ lòng Hàn Cẩm Hồ khoan dung chứ Cô Sơn vương đây thật trí mọn, tâm ác sẽ giết bất cứ ai. Nếu tướng quân thắng được Ngõa Cương là hay lắm, nhờ ra đại bại thì tội này chấp với tội xưa thì nguy lắm. Lại thêm cái lỗi khi không rời bỏ ải quan địa hạt của mình, cái đó cũng nguy hiểm lắm. Hiện nay giặc già như ong, chúng biết tướng quân dốc hết binh mã đến đây, mặt sau lưng chỉ vài trăm quân chúng có thể chiếm phá ải Lâm Đồng, Khi đó tướng quân sẽ bơ vơ, đi mắc tội về sa lưới, biết xử trí cách nào. Chúng tôi đây làm phản Sơn Đông, đó là thuộc địa hạt Đường Bích,

THUYẾT ĐƯỜNG

Bích đem binh đi đánh Ngõa Cương là phải Còn như tướng quân không thuộc đất Sơn Đông, tự nhiên ngửa tay xin việc, việc chưa thành đã tự rước vạ vào mình. Thắng Ngõa Cương sẽ là công của Đường Bích mà bại ở Ngõa Cương lại mất cả Lâm Đồng, tội lớn sẽ đổ vào đầu tướng quân, chịu chết như thế chẳng là thất sách, hữu dũng vô mưu ư ? Kẻo làm soái đầu có sự đại khờ như vậy, cho nên tôi lo cho tướng quân lắm đó.

Tư Đồ như chợt thoát giấc mơ, nghiêng mình cầm ngang ngọn thương xá Mậu Công:

– Bản soái tính nhầm rồi, đa tạ lão huynh chỉ giáo

Đoạn lui binh.

Đồ về trại nói với Tần Văn Lễ. Lễ giật nảy mình, vội truyền ba quân nhổ trại, về ải quan suốt đêm hôm ấy.

Lại nói Cô Sơn Vương Dương Lâm đem binh vây chặt mặt tây trại Ngõa Cương. Đồng Bích vội vào ra mắt, Dương Lâm hăm hăm đập án mắng rằng:

– Người làm đến chức Tiết đô sứ Sơn Đông, quyền binh trong tay, binh nhiều tướng mạnh mà hai tên cường đạo không giữ nổi, còn mong gì người giữ vững một thành trì ? Tả hữu đâu, đem tên vô dụng này ra chém.

Đường Bích sụp lạy kêu:

– Trình lão đại vương, tội tôi không đáng chết!

Dương Lâm quát:

– Sao lại không đáng chết?

Đáp rằng:

– Cường đạo những ba mươi bảy đứa đang đêm đốt nhà phá ngục, giặc lẫn với muôn dân, xương trộn với máu, tôi không phân được giặc với dân mà bắt vì chúng trá hình làm hành khất, tiểu phu. Còn như đại vương và mười hai thái bảo, chỉ một việc với tay nắm tóc Tần Quỳnh mà còn để cho hắn nhảy qua cầu đánh lừa ả Đồng Quan, nhìn theo đuôi ngựa hắn mà đành chịu, giữa lúc ban ngày Đại vương nghĩ kỹ cho tôi được mang ơn hồ hải.

Cô Sơn Vương chịu thâm là phải, đổ mặt nạt rằng:

– Ta tạm tha cho ngươi, hẹn phải đi bắt sống Tần Quỳnh để lập công dãi tội. Bằng không bắt được, ngươi chớ trách ta vô tình.

Đường Bích lạy tạ lui ra, về dinh đem tướng sĩ đến cửa thành khiêu

THUYẾT ĐƯỜNG

chiến. Giảo Kim cho Thúc Bảo ra. Thấy Đường Bích, Thúc Bảo cầm ngang ngọn thương xá mà rằng:

– Mặt tướng cúi chào cố chủ. Vì mặc giáp không xuống ngựa làm lễ được cố chủ, thứ tội cho.

Đường Bích nói:

– Ta chưa hề bạc đãi Tần Quỳnh. Nay ngươi làm nên chuyện kinh thiên động địa. Dương Lâm sai ta bắt trói nói, nếu không bắt được thì ta mang tội. Nếu còn nghĩ tình nghĩa Tần Quỳnh nên tự trói cho ta khỏi mang tội với Dương Lâm.

Thúc Bảo đáp:

– Quỳnh tôi rất mong báo ơn cố chủ, vui lòng tự trói, nhưng chỉ hiềm chúng bạn và các hào kiệt trong thiên hạ chê cười là hèn nhất, ngu si. Là vì trong triều, vua thì vô đạo, quan thì hại nước buồn dân, người hiền giỏi thì bỏ đi hết cả. Nay Quỳnh tôi chịu bó tay, chỉ là để luôn cúi cái triều đình thối nát mà thôi. Thưa cố chủ, kẻ biết mình biết người đâu có xử sự như vậy được. Hiện giờ là lúc người tài đức bỏ chỗ tối tìm ra chỗ sáng, nghịch với kẻ ác cho thuận với đạo trời. Sao cố chủ muôn binh vạn mã trong tay lại khom lưng thờ bạo chúa, gian thần. Ngu này nghĩ cố chủ nên đổi niên hiệu lập quốc hiệu, tiến lên khả dĩ nắm ngôi thiên tử, lui xuống khả dĩ làm Phiên Vương; tài đức ấy há cam chịu cho những kẻ không hơn mình sai khiến và khiển trách. Cố chủ xét lại coi.

Nghe nói, Đường Bích như tỉnh giấc chiêm bao, khề nói:

– Đã từ lâu ta thầm mang hoài vọng ấy. Nhưng cứ e ngại Dương Lâm đánh.

Thúc Bảo nói:

– Nếu Dương lâm đánh, Ngõa Cương chúng tôi xin đem hết binh mã ứng cứu.

Đường Bích cả mừng:

– Nếu vậy thì ta rút quân về. Khi có hoan nạn, thề phải cứu giúp nhau.

Thúc Bảo nhận lời, rồi vái mà cũng quay ngựa về dinh ải.

Đường Bích hạ lệnh đổi cờ Đại Tùy, tự xưng Tế Nam vương, đoạn nhổ trại kéo quân về Sơn Đông.

Dương Lâm được tin Đường Bích âm mưu với Tần Quỳnh rút quân

THUYẾT ĐƯỜNG

về Sơn Đông làm phản, Dương Lâm nổi giận đem mười hai vị thái bảo và toàn lực binh mã đuổi theo đánh Đường Bích.

Thúc Bảo đứng trên thành thấy binh mã Dương Lâm ồ ạt như sương mờ tuyết phủ, bèn nói với Hồn Thế Ma vương cử binh theo đánh Dương Lâm.

Dương Lâm ngoảnh lại thấy quân trong ải kéo ra, bèn bỏ Đường Bích mà hạ trại chờ đánh quân ở phía sau.

Từ Mậu Công mỉm cười, truyền thu quân vào ải không để sót một người nào. Dương Lâm tưởng là nhất lại sai nhổ trại kéo quân đuổi Đường Bích. Khi đó Mậu Công lại khua chiêng trống vang trời, mở cửa ải cho quân hò reo theo đuổi Dương Lâm tức lắm, phải quay lại chờ nghênh chiến. Từ Mậu Công lại hô trống lùi binh.

Dương Lâm bị mắc lừa mãi, giận đến nổi dựng râu tròn mắt nhất định dàn quân vây kín Ngõa Cương. Các tướng hỏi Từ quân sư, đó là thế trận gì. Mậu Công đáp:

– Như thế là Nhất tự trường xà, đánh đầu thì đuôi tiếp ứng đánh đuôi thì đầu quay lại, đánh khúc giữa thì cả đầu và đuôi cùng áp lại tấn công kẹp chặt vào mà tiêu diệt không một nhân mạng nào thoát chết trừ có phép độn thổ đằng vân.

Hồn Thế Ma Vương hỏi:

– Ai địch nổi Dương Lâm ?

Mậu Công đáp:

– Xét ra chỉ có biểu đệ của Tần hiền đệ là La Thành mới có sức đánh nổi Dương Lâm. Xin chúa công sai người đi vời hấn mới mong phá được trận này.

Thúc Bảo nói

– Cô gia tôi trấn thủ Yên Sơn, pháp lệnh nghiêm minh, có lẽ đâu lại dung bọn mình làm phản. Như vậy khi nào còn cho La Thành đi giúp ?

Mậu Công nói:

– Tôi đã có kế rồi.

Thúc Bảo nói:

– Kế của quân sư tất là linh diệu, song tiểu đệ tưởng rằng khi La Thành giáp chiến với Dương Lâm lão Dương kia xem thương pháp sẽ biết là họ La, như vậy sẽ quan trọng, nguy hiểm cho cô gia tôi lắm.

Mậu Công cười đáp:

– Hiền đệ lo xa quá. La Thành không phải là người ngu dại, sẽ có cách đối đáp với Dương Lâm. Việc này tất phải nhờ Vương Bá Dương đi giúp.

Dương lĩnh ý, bỏ thư vào túi, cầm trường kích phi ngựa ra ngoài ải, xông thẳng vào mặt trận của quân Tùy.

Thấy động, Dương Lâm sai vị Thái bảo thứ bảy là Dương Đào Nguyên ra đánh. Đào Nguyên vâng lệnh, cầm giáo lên ngựa, thấy Bá Dương toan đánh. Dương cầm ngang kích nói:

– Ta đi với một người là Tần Bảo Ngân đến đây để lấy đầu Dương Lâm. Người đó là em ruột Tần Thúc Bảo, anh hùng vô địch ở đời này. Bảo Ngân thường nói: sẽ bắt thằng cậu trệ Dương Lâm, khoét mắt rồi nhồi bắp vào trong cái nhỡn đàng mà đọc binh thư. Nay đại vương nhà người đến, chúng ta quyết đi mời Bảo Ngân đến để lấy mất đại vương các người làm đèn. Nếu đại vương và các người sợ thì để ta quay lại, mà quả là anh hùng thì mở rộng đường cho đi rước Bảo Ngân đến cùng đại vương người thì xem ai là anh hùng vô địch.

Đào Nguyên đỏ mặt tía tai nói:

– Đã thế thì ta cho người đi bảo thằng ranh con ấy đến đây cho ta lôi ruột.

Bá Dương nói.

– Xin tướng quân nên lượng sức mình biết sức người. Tôi nói thật, Tần Bảo Ngân sức mạnh đập thành san núi, Dương Lâm không địch nổi một hiệp đầu. Bây giờ để ta đi e rằng tướng quân lại hối hận ở tuổi vàng. Vậy nên vào hỏi đại vương xem có can đảm để ta đi không đã.

Đào Nguyên càng sôi máu tím gan, quát âm lên:

– Người cứ đi lôi thằng Tần Bảo Ngân ấy lại đây, ta xem nó bao nhiêu đầu tay mà vô lễ thế.

Nói rồi quát quân giãn cả ra mở thành một con đường nhỏ cho Bá Dương phóng ngựa đi, đoạn về dinh chờ đợi xem Bảo Ngân mặt mũi thế nào mà dám móc mắt phụ vương mình.

Bá Dương ra khỏi trận trường xà, phong ngay tới Yên Sơn. Ba ngày ròng rã, tới nơi Bá Dương vào thành tìm quán nghỉ chân, chủ quán dọn rượu và thực phẩm ra. Dương hỏi:

– Công tử con La nguyên soái có trong phủ không ?

Đáp rằng không. Lại hỏi:

– La công tử đi chơi đâu?

Chủ quán thấp giọng:

– Ngoài biên thùi giặc Đột Quyết đem quân cướp ải quan, La nguyên soái sai công tử đem quân đi đánh. Nghe đâu, La công tử đã đánh tan giặc, đang kéo quân về, chỉ mai là tới phủ.

Bá Dương có ý mừng đêm ấy ngủ ở khách điểm. Sáng sớm Dương ăn cơm rồi ra ngoài thành cách xa năm dặm mà mong đợi.

Đến quá trưa ở chân trời bụi bốc, ngựa phi, một lúc tới gần, đích là La công tử. Bá Dương đứng né bên đường, chờ La Thành đến, bươn ra nắm dây cung, La Thành nhận ra bạn cũ, vội nhảy xuống ngựa cùng nhau thi lễ.

La Thành kéo Bá Dương ra một bãi cỏ tranh, khẽ hỏi:

– Bọn người làm phản Sơn Đông, sao lại đến đây ?

Bá Dương thuật rõ việc Tần Thúc Bảo ra khỏi Đồng Quan, cướp ải Kim Đề, chiếm Ngõa Cương, và cứu mẫu (mẹ Thúc Bảo, vợ La Thanh) cũng ở Ngõa Cương, hiện đang bị Dương Lâm vây khốn.

Nói rồi đưa thư, xem rõ sự tình La Thành nói:

– Đại huynh hãy khá vào tửu quán trong thành đợi tiểu đệ đem quân về phục lệnh soái phụ, rồi nếu có thể đi được sẽ cho người ra báo.

Bèn từ biệt Bá Dương lên ngựa đem quân mã vào thành. La nguyên soái mừng rỡ, khao thưởng ba quân. La Thành vào hậu dinh lạy mẹ. Rồi nói:

– Thưa mẹ, thực có chuyện nực cười. Tần biểu huynh con tôn Trình Giảo Kim làm vua ở Ngõa Cương, Cửu mẫu cũng ở đấy, hiện nay Ngõa Cương bị Dương Lâm vây đánh nên viết thư nhờ con đến giải vây cho.

Nói rồi đọc thư cho mẹ nghe. Tần mẫu ứa nước mắt nói rằng:

– Cửu mẫu con chỉ còn có một giọt máu đó thôi. Cậu con đã bị Dương Lâm giết, thù kìa chưa trả nay nếu biểu huynh con gặp nạn thì đáng lo cho dòng dõi họ Tần ta lắm. Con nên đi cứu biểu huynh con cho vui lòng mẹ.

La Thành nói:

– Nếu cha con biết thì bất tiện. Chốc nữa thân phụ con về thì thân mẫu phải lập kế mà nói rằng. Khi xưa thân mẫu thụ thai con có cầu nguyện ở núi Võ Dương, từ ấy đến ngày nay chưa lên núi dâng hương,

đêm qua nằm mơ thấy sơn thần quả trách. Nói như vậy thì phụ thân con sẽ bảo thân mẫu thân đi lễ. Mẫu thân cáo mệt để con đi thay. Thế là cha con không nghi ngờ gì cả.

Tần mẫu gạt đầu. Quả nhiên La công ứng lời sai La Thành đi dâng hương thay mẹ. La Thành ngậm sai La con ra bảo Vương Bá Dương tìm chỗ vắng vẻ ngoài thành mà đợi.

Mờ sáng hôm sau, La Thành sắp sửa khô giáp bảo La con bỏ lẫn vào trong quả vàng hương hoa gánh ra ngoài thành đoạn vào lạy biệt song thân đem La An, La Xuân theo hầu.

Ra đến chỗ Bá Dương đợi, La Thành bảo La An, La Xuân tạm lánh vào nhà bạn đợi, rồi mặc khô giáp cùng Bá Dương gia roi ngựa phóng chưa đầy một ngày đã tới Ngõa Cương. Tới nơi thấy binh mã đông như kiến cỏ vây bọc thành trì rất nguy cấp. La Thành bảo Bá Dương:

– Tiểu đệ đánh phá vòng vây. Còn đại ca nhân lúc rối loạn vào thành báo cho anh em biết.

Đoạn múa tít ngọn thương xông vào muôn quân trùng điệp, coi như chỗ không người. Mũi thương như tuyết rụng hoa rơi, quân Tùy ngã chết tới bờ như lá rụng. Cô Sơn vương cả sợ dẫn các tướng ra. Đào Nguyên thấy địch thủ có một mình thì coi thường múa đao chém. La Thành gạt đao quay đốc thương đánh trúng đầu, rồi vươn tay nắm lấy thắt lưng nhấc bổng lên cầm hai chân xé làm hai mảnh vát vào quân địch. Thấy vậy các tướng xô nhau chạy trốn. Quân sĩ nhốn nháo, dè lên nhau mà chết.

La Thành đánh đông phá tây, người ngựa tắm trong máu giặc. Một thương đâm suốt ngực La Phương rơi xuống mà gãy chết. Một chọc trúng mắt Tiết Lương và lại tóm cổ xé làm hai mảnh tung lên như Đào Nguyên ban nãy. Mười hai thái bảo chốc lát mất tám người. Còn bốn vị thái bảo bỏ giáp vát mũ, xuống ngựa, theo loạn quân mà lẫn.

Cô Sơn vương vừa sợ vừa tức vác long tu bổng đánh thiếu niên dũng tướng. La Thành dùng hết lực bình sinh khiến cây thương lợi hại và đẹp mắt rồng lấy nước, hổ quần non, đánh chừng trăm hiệp, Dương Lâm có ý mệt, dừng tay nói:

– Quái lạ, thương pháp này ta ngờ thương pháp họ La ! Có phải vậy chăng ?

La Thành cười đáp:

– Tần Thúc Bảo em ruột ta học được thương pháp họ La. Ta là Tần

Bảo Ngân anh ruột hán có lẽ nào không biết phương pháp ấy ?

Nói rồi lại trở thân uy đánh khiến Dương lâm phải khen thầm, chợt ba tiếng pháo nổ vang, các hảo hán trong thành kéo ra vây chặt Dương Lâm mà đánh. Dương Lâm hoảng hốt bị trúng một mũi thương của La Thành vào cánh tay bên thúc ngựa quay đầu chạy.

Quân Tùy chết hơn một nửa, máu chảy lênh láng bãi sa trường, trong đám loạn quân, La Thành gặp Tần Thúc Bảo và Đan Hùng Tín, anh em gặp mặt xiết bao mừng rỡ.

Hùng Tín, La Thành xin lỗi nhau. La Thành xin từ biệt, nói rằng:

– Tiểu đệ không dám vào thành lạy Cửu mẫu e lộ chuyện, xin cho về, kéo song thân mong đợi. Đại ca nói với Cửu mẫu rằng La diệt này có lời kính lạy.

Đoạn cúi chào Thúc Bảo, Đan Hùng Tín; La Thành gia roi cho ngựa chạy mãi miết về Yên Sơn, mờ sáng mới về tới phủ.

Thấy thắng trận, Trình Giảo Kim cười ha hả:

– Thật là nhờ phúc tinh ta đó! Nay Bá Dương vương huynh vì ta đi Kim Châu lấy chuông Cảnh Dương, Tần vương huynh đi Lôi Châu lấy trống Long Phượng về đây để thiết triều cho long trọng.

Hai người vâng lệnh đi ngay.

Dương bị đại bại phần uất chưa biết tính sao thì có thánh chỉ vời về Đẳng Châu trấn thủ vì có tin Lưu Vương ở hồ Ly Thạch ngoài vùng bể cấp quân cướp phá.

Dương Lâm đành tiến tướng giữ ải Lâm Đồng quan là Ngụy Văn Thông đem quân đi đánh Ngõa Cương, còn mình thì về Đẳng Châu trấn thủ.

Tùy Dạng Đế được sớ của Dương Lâm vội sai Ngụy Văn Thông dẫn quân đánh Ngõa Cương, và sai đại tướng Dương Lâm ra trấn thủ Đồng Quan.

Ngụy Văn Thông cử mười vạn hùng binh đi đánh Ngõa Cương, khí thế rất là hùng dũng. Mậu Công ngầm sai Quốc Viễn, Như Khuê, Kim Giáp, Đồng Hoàn, Lư Đồ, Thiên Khánh đem binh mã đi mai phục các nơi hiểm yếu.

Tần Thúc Bảo đi Lôi Châu lấy trống Long Phượng về, xa trông thấy binh mã rợp trời vây Ngõa Cương, bèn sai quân sĩ giấu trống vào bụi kín trong rừng rồi cầm giản phi vào trong muôn quân cả phá. Văn

THUYẾT ĐƯỜNG

Thông cầm đao lên ngựa, thấy Thúc Bảo quát to lên:

– Cường đạo kia, ngày nọ mày chạy thoát ải Đăng Châu, hôm nay để đầu lại, ta cho chạy nữa.

Hai bên giáp chiến, trống trận vang trời. Vừa đánh Văn Thông vừa vây quân sĩ và các tướng vây chặt Thúc Bảo, quyết bắt cho kỳ được. Thúc Bảo càng đánh, chúng càng đến đông thành ra phải đánh với năm bảy tướng và muôn vạn quân một lúc. Một quá mà không phá được vòng vây, Bảo vẫn cố sức tung hoành, giảo tới đâu đâu vỡ xương tan đến đấy.

Đang khi nguy cấp thì Vương Bá Dương đi lấy chuông về thấy quân sĩ tung hoành loạn chiến bèn phi ngựa lên gò cao nhìn rõ Thúc Bảo đánh một mình một ngựa tả xung hữu đột giữa vòng vây. Bá Dương phóng ngựa tới vừa lúc Thúc Bảo mở đường máu chạy về đông. Văn Thông theo ráo riết. Bá Dương vội giương cung bắn một phát tên vào cổ họng Văn Thông bắn xuống ngựa chết liền. Thúc Bảo quay lại cắt luôn thủ cấp. Mất tướng vạn binh tan vỡ. Bọn Quốc Viễn và phục binh các nơi ra chém giết, quân Tùy xin hàng hết.

Thúc Bảo đem đầu Văn Thông vào thành phục mạng. Giảo Kim mừng rỡ, sai giết trâu khao thưởng.

Dạng Đế nghe tin Cô Sơn Vương bại trận, Văn Thông bị giết, mười vạn quân mất sạch, thì buồn rầu nói:

– Nếu thế giặc mạnh thế này thì một mai triều đình vỡ mất, làm sao được !

Dương Tố đi trấn thủ Liêu Dương. Toàn quyền về tay Hoá Cập, Cập râu rắng:

– Có quan bộ Bình vương tên gọi Khâu Thụy. Người ấy có thể san phẳng Ngõa Cương, vậy xin bệ hạ cấp cho mười vạn quân cho cầm cờ soái sẽ không lo giặc nữa.

Dạng Đế làm theo, cho triệu Khâu Thụy đến, lại hỏi

– Ai dám nhận chức tiên phong ?

Con thứ hai Võ Văn Hóa Cập là Thành Long xin tình nguyện. Dạng Đế phong ngay cho làm chánh tiên phong.

Lui châu về, Hóa Cập mắng Thành Long:.

– Mày tài hèn trí mọn, có võ nghệ cơ mưu gì mà dám lĩnh ấn tiên phong, khéo mà toi mạng.

Đoạn sai gia tướng bưng một mâm vàng đến xin Khâu Thụy che chở

cho con trai. Khâu Thụy nghiêm nét mặt mà rằng:

– Thừa tướng có lời bảo Khâu Thụy tôi gìn giữ công tử nơi mặt trận, cái đó xin lĩnh ý. Còn như đem vàng làm lóa mắt tôi thì cái đó xin từ chối. Thừa tướng xá cho.

Hóa Cập hai ba lần cảm tạ mà lên xe ra về, trong lòng vẫn áy náy không yên, đem việc ấy nói với phu nhân. Phu nhân rơi lệ lã chã, đêm ngày lo sợ lắm.

Hai hôm sau đã tuyển lựa xong. Mười vạn tinh binh, cờ súy phát phối, kéo như mưa rào thác đổ đến Ngõa Cương phá giặc.